

סימן קנה

כשר וישר כל כך או שיאל שזכו בהפסדו אך יען הציאו רמ"א אין לבטלו ע"ש, ח"כ צמ"צ עכ"פ יש לבטל המנהג מכל וכל.

ולי הכדיוע יש פני"ם הנראין להמליח טעם גם על המנהג הזה יען כל מנהגי ישראל תורה הוא ואפי' מנהג גרוס נוצע ממקור טהור ואפי' מנהג שיש בקבלה ציד נשי ישראל הזקנות אין לסחור, עשו"ת רשב"א סי' ע"ג, ונשו"ת ח"ס חו"מ סי' ר"א שאין לפשוט יד צמנהגי ישראל כי אותן שחוששין שהם מנהגי צורות הם צורות חלוצים ממקור מים חיים עש"ב, ע"כ אחרתאין וערבאין אנו ליישב אפי' מנהג גרוס ה"ל, וי"ל עפ"מ"ש זייטצ פנים (וכו') צ"ח שיה' השדה פי' דברים אות קל"ד) כי כל המלוא לריכין לעשות צשמחה ואפי' לקון על גלות השכינה לריך להיות צשמחה על שזוכה להרגיש ער השכינה כציכול, וצ"ח מפרש הפסוק קומי רוני כלילה לראש אשמורה שפכי כמים לצך נוכח פני ד', והאין אפשר לרין אס נשפך לצו כמים, רק שעי"ז שיועם שהוא נכה פני ד', צ"ח יש לו לשמחה ע"ש.

ועפ"י ד' י"ל כי צענים קדמוניות שהי' בני עלי' וכשהי' יושבים צמ"צ על הארץ וקורין הקינות הי' צוכים ומטערים הרבה על גלות השכינה ועל חורבן הבית כמעט עד כלות הנפש כמ"ש על ר' יהודי הלוי ז"ל, (וכיו"צ ראהי צ"ח לדיק אחד ז"ע אמר דאיתא צמדרש כוצא צמג"א סי' תל"ד סי' לפי ישראל הי' ישנים כל כלילה קודם מ"ה והולך הקצ"ה להעיר אותם לכן אנו לריכים לתקן זה צמח שנוטרים כל כלילה צעצועות, והכל תמכו ע"י איה שפס ישראל הדור דעה אשר נעשה ונשמע אמרו כאחד יכה ישנים כ"כ צפת קבלת התורה עד שיצטרכו להעיר אותם, וע"י אמר כי ישראל צעת שומעם מקבלת התורה הי' לצם צוער בקרצם מגדול השחוקקות וכליל צצועות הי' אללם עד כלות הנפש והכריחו לישן כי צ"ח הי' נעורים ל"ה יכולת צידם להחזיק נפשם עד זמן קבלת התורה מחמת גודל השחוקקות ע"כ) אצל צמחה לריך להיות צשמחה אפילו צשעב שמקון על שזוכה להרגיש ער השכינה כציכול כנ"ל, לכן הוכיגו לזרוק קוליס וכיו"צ שעי"ז יכה מתעוררים קאת שלא לצא לידי עצבות צעת חמירת הקינות ולפיכך אין לבטל זריקת הקוליס שנהגו החינוקות כי לא לחנם נהגו כן צענים קדמוניות.

ישראל וועלץ חמ"ץ דקה"י בודאפעסט

נתתי אל לצי ללמד זכות אמר שיש לתמוה צק"ק כשיושבים על הארץ צמ"צ וקורין הקינות המנהג שהחינוקות עושין רמ"ש ע"י שזורקין זל"ז קוליס, וראיתי מנהג זה גם צגדולים ואין פולה פה, ואפשר הוא ג"כ חילול צהכ"ג, וצמחה אין זה חדשות מקורצ צאו ממחה האחרון עיין צא"ר סי' תקנ"ע אות עו"צ ד"ה אסור לספר וכו' וכ"ש שרע עלי המעשה צמה צמקלת נוכגין קלות חורקין זל"ז צהכ"ג, ועי' בקיאר שלי"ה ש"י ורע עלי המעשה הנעשה ציעוצים וכפרים צמ"צ צהכ"ג החולפות והקלות ראש וכל המרצה לעשות חולפות הר"ז משוצח חורקין זל"ז ואין אחד מוחה צידם וכו' ע"ש, הרי שקורין חגר על הדצר ומ"ה ל"ה מי שמוחה צדצר כח' (ועשו"ת אהל הצרכס [גירצע] צפתת האהל צדרוש לשבת נחמו שהתרעם ג"כ על הלי מנהגא ודבריו נוקצין ויורדין עד חללו של לב פש"צ ולא ראה דברי הא"ר ושלי"ה ז"ל מדלה בזכירם ולא רמז על דצריהם כלל).

ואין להציא ראי' מהכחת המן צפורים צהכ"ג שהוצא צד"מ צסי' תר"ן מאצודרהס שנהגו צלרפת וצפרוצינילי נוכגין מנהג זה, ונראה דרק צחילו מקומות הי' נוכגין כן אז, והא ראי' שגם הצ"י אפי"ג שהציא מנהג זה ציתה יוסף אצל צשלחנו הטכור לא הציאו, ונראה דצספרד שנוכגין כדבריו אין מנהג הזה, וברמ"א שהציא שמה נשתרצב המנהג מצואר מלשונו דרק אשתרציצי אשתרציצי ונהי דאין לכלעיג עליו ולא לבטלו, והלום ראייתי אחרי רואי צמחוק"צ חו"מ צקו"א שם ש"י שאין לתמוה אמר דכל תפולות ישראל עושים רעש ופרסום גדול ומכים להמן וכיואל ותצקע הארץ לקולם וכו' ומציא צ"ח כף ונקי כ"י לח"א טעמא טעים יען שראו חז"ל אורך הגלות במר הזה וחיישו שמה יקום מלך מאו"ה וירלח לגזור כגזירת המן לכן הנהיגו זה הפירסום ושמחה צהפלגה צרחוצות וצשוקים למען ישמעו קול רעש גדול וישאלו מה ראו על ככה ומה הגיע עליהם ויודיעום עיין המן ויקחו מוסר, וזהו כונת הראצ"ע אשר שר צשיר שיסד, שומע דצר בן המדחא, תפול עליהם חמחה, זח"ד, ועי' צלצוש סי' תר"ל וצ"ח חמדה ארי' ה"ל מגילה ושו"ת פרי השדה ח"ג סי' מ"צ יע"ש צצויצצר יוסף סי' נ"ו אות ה', אצל צמ"צ שחייצים לקון על גלות השכינה וחורבן הבית מהיכא תיתי ומה ראו על ככה ולשמחה מה זו עושה.

ובשו"ת מהר"ם שיק יו"ד סי' רע"ז שכתב שם דמכרי"ל ל"ה קיס לי צגוי אס המנהג הזה להכות המן